

- Observator Cultural - <https://www.observatorcultural.ro> -

de-clic(k) / atelier deschis. Parerga la/ cu Ana Maria Micu

Posted By *Bogdan GHIU* On martie 16, 2023 @ 10:43 pm In | [No Comments](#)

[1] *Mîna stîngă spre priveliște depărtată: (la MNAC) această expoziție, această instalare (nu instalație), această ocupare, in-staurare și locuire, această spațiere (generare de spațiu, de loc, de loc în spațiu; de fapt, de mediu comun) în același timp discret și metodic luxuriantă, vegetală ca mod de înaintare (radiantă, solară) în toate direcțiile deodată, linie devenind țesătură, plasă (de siguranță: cum altfel ar putea să evolueze artistul, în suspendarea lui: și aici*



artista apare înălțată, într-un echilibru negarantat), apoi fond și mediu, „peisaj” locuit, în care cu toții ne sîntem (co-)mediu de viață, vital, tuturor, această între-țesere (artistul în același timp păianjen și muscă, în pînza sa, în propria plasă) m-a făcut să mă gîndesc, să îmi aduc aminte (dacă o voi fi uitat vreodată altfel decît tactic: ca să o las să lucreze cu atît mai bine) de „atopica insistență a parergon-ului: nici operă (ergon [operă, faptă, produs, funcție, cf. Francis E. Peters, *Termenii filosofiei grecești*, traducere de Dragan Stoianovici, Humanitas, 1997]), nici în afara operei, nici înăuntru, nici în afară, nici deasupra, nici dedesubt [care] deconcertează [tulbură, face să se clatine, dacă nu să se cutremure] orice opoziție, dar nu rămîne nedeterminat și dă loc operei” (Jacques Derrida, *La Vérité en peinture [Adevărul în pictură]*, Flammarion, 1978, „Champs Essais”, p. 14).

„Cadrul: parergon ca toate celelalte” (*id.*, p. 71) – dar aici cine încadrează (în-cadrează și de-cadrează) pe cine, ce (se) delimitează (de) ce? Ce de ce separă cadrul? Dar dacă, de fapt – nu mă pot opri acum să nu sar, să nu anticipez –, arta este *cadru la lucru, cadru productiv*, așa cum *traducerea* este granița ca teritoriu în sine, linie despărțitoare generativă „invadînd” teritoriile pe care, tare-abstract (puterea de fier a abstracțiunii), se presupune că „doar” le delimitează, cînd este clar că le generează (ca mediu: de jur-împrejur, scindîndu-l și făcîndu-l astfel invizibil): granița face teritoriile, ea este subiectul operant (anti-cooperant)?

„Parergon-ul se detașează în același timp de ergon (de operă) și de mediu, se detașează mai întîi asemenea unei figuri pe un fond. Dar nu se detașează asemenea operei. Se detașează, și el, pe un fond...” etc. (*ibid.*).

La fel ca Van Gogh, și artista desenată, schițată, proiectată de Ana Maria Micu își pictează camera. Iar aici a picta își regăsește comunitatea de sens (sensibilă pînă azi în franceză, de exemplu, dar și, pînă mai ieri, în română) cu a vopsi și a zugrăvi, vechi meserii „manuale”: ne „pictăm” casa, locuința, o țesem vegetal acoperind, bruind separația dintre prezența (instalarea, instaurarea umană), peisaj și mediu, (ne) facem mediu împreună cu peisajul pe care îl locuim etc. Pentru artist, care tocmai asta face și ne arată, ne arată făcînd, casa e atelierul, care, în

continuare și în continuitate, e *lumea, mediul – sala de expunere*, sala de operare și de expunere la lucru și la lucrare: într-o expoziție ne dezvelim și dez-văluim reciproc, ne expunem unii altora, ne întîlnim prin ne-ajunsurile noastre (Baptiste Morizot & Estelle Zhong Mengual). Casa-atelier-peisaj-mediu: Locul, locuirea generativă, între-țeserea, nu ocuparea și exploatarea unui spațiu care niciodată nu preexistă ca vid, ca neocupat și nelocuit, ca non-mediu, ci întotdeauna ca spațiu „dintotdeauna deja” creat „cu prețul vieții”, ca viață, generat, produs prin locuire generatoare.

Nu întîmplător, la Ana Maria Micu confuzia parergonic destabilizatoare figură/fond, om/mediu, loc/spațiu etc. este practică dintr-o perspectivă și dintr-un punct de vedere *vegetal*, altfel spus din punctul de vedere a ceea ce numai din inerție continuăm să numim, separator, auto-segregativ, „natură”: planta e cosmică, este Soarele. Planeta e Planta: Plan(e)ta. Arta ca mod de locuire „sustenabilă” (alt termen pervers, fals salvator, inerțial prometeic: ego-eco-logic).

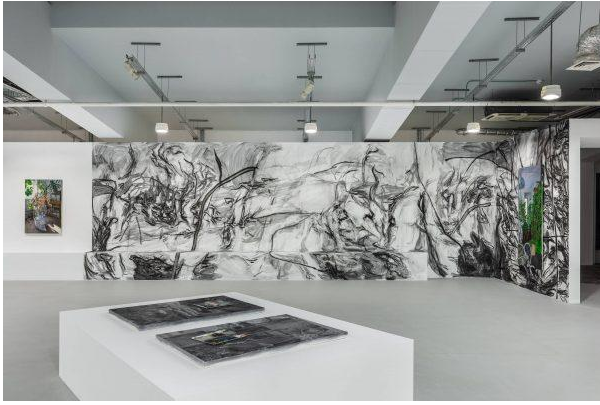
Caut să mă pun în continuitate de producție, de generare vegetală, foto-sintetică, adică de modula și traducere, cu *linia de producție* antamată de operarea Anei Maria Micu. Experimentez la nivelul scriiturii, *continuînd* prin scris, ca scris. Mă folosesc (fără a exploata). *Impostura* de a voi și de a persista să scrii *despre* artă (și *despre* în genere), de pe o margine-cadru cu vedere asigurată și spre înăuntru, și spre în afară (care, de asemenea, nu există). Nu există, cum le spunea celor care l-au și citit Mihai Șora, „*despreitate*”, „despre” fiind tocmai imposibilul cadru agonal-parergonal, voința de a impune separație și exterioritate, de a obiectiva, care ruinează tocmai „subiectul”: „despre” e cadrul care, în loc să ne țină la adăpost, ne *alătură* generator, ne facem să fim *alături*, *parergonal*. Ne contamenează pe unii cu alții.

Să inventariez: tablou în tablou (diferența e de culoare, este culoarea); tablou lîngă tablou; foto (realitatea, din fond și fundal, *în* tablou, figurînd tabloul însuși ca mediu și cadru). Cine, unde e rama? Fiecare e rama altuia, a celuilalt, iar rama, iată, nu de-limitează, nu oprește, nu îngrădește, ci, dimpotrivă, dacă nu unește și nu unifică, *alătură* (în loc să în-lăture: ce paradox în formarea acestui cuvînt!), generează prin alăturare („a fi alături”, „a avea grijă”: *care*), pas cu pas. Arta e rama. Arma e rama.

Linia vegetală, linia luxuriantă: linia deja mediu. Dar din linia vegetală-luxuriantă, linia-liană, din vegetația macro, ambientală, mediu, este retrasă *culoarea*, se face o epură, revenirea/regresia la desen (alb-negru), dar un *desen pictat*, culoarea păstrîndu-se, fiind concentrată, izolată, *înrmată* în tablouri sau fotografii: joc de răsturnări, dialog pozițional, prin schimbarea și experimentarea multipozițională a identităților și, deci, a perspectivelor, permutări de poziții și *puncte de vedere* care țes, generează vegetal, textil (textual), spațiul ca loc (nu există spațiu decît ca loc, ca locuire și înlocuire).

Decorul însuși e alb-negru, desen pictat, zugrăveală care ne face să locuim și să ne (re)proiectăm ca un „bruion general” (Novalis).

Parergon generalizat: înaintare, creștere și înmulțire, generare și regenerare prin alăturare, „drept-alături” (Derrida), punere în comunicare, în co-operare și co-abitare, nu în tensiune, cadrul-graniță alătură, nu îndepărtează, de sub/prin lumea omului răsare, iată, vegetal, Planeta. Pacificare și punere la lucru, în lucrare, a falselor opuse.



[2]Continuitate, contingență, imanență, „ontologie plată”: arta în același plan cu realitatea, *de* realitate, *pictura continuă*: desen, desen pictat, fotografie, *desen animat* (istoria filmului: izolaționist-individualizant vorbind, „animația stop motion din desen în cărbune și cretă” – formularea însăși, prepozițiile, sintaxa ei a-verbală sînt extraordinare – este o capodoperă), figura umană crescînd, re-ieșind în/din – unele în altele, unele lîngă altele în același

plan de realitate.

La lucru și la drum cu Ana Maria Micu. Artă e locuirea, a locui e o artă (veche, „dintotdeauna deja” uitată, îngropată, dis-localată), trebuie (e un imperativ) să creeze la loc lumea ca loc. Vegetal viețuiește omul pe Pămînt.

Article printed from Observator Cultural: <https://www.observatorcultural.ro>

URL to article: <https://www.observatorcultural.ro/articol/parerga-la-cu-ana-maria-micu/>

URLs in this post:

[1] Image: <https://www.observatorcultural.ro/wp-content/uploads/2023/03/foto-Serioja-Bocsok-scaled.jpg>

[2] Image: <https://www.observatorcultural.ro/wp-content/uploads/2023/03/foto-2-Serioja-Bocsok-scaled.jpg>

Copyright © 2015 Observator Cultural. All rights reserved.